

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΨΑΝΙΟΣ

Αυτή η ημέρα, ἢν εὐφραίνεν ὁ Κύριος, ἀγαλλίασα ἡ σὺ ζευθαία, καὶ εὐφρανθῶσόμεν (ἐν αὐτῇ)...

Τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ἐπαγγαζότανε στὸ τροπάρι αὐτὸ μέγα στὸ λόγγυό του ὁ Στέργιος ὁ Γουλιώδης, προσπαθώντας νὰ τὸ γλυκάνῃ καὶ νὰ τὸ τραβήξῃ, ὅσο πὸ πολλὴν υπομονήν, σὲν νὰ παύσεινε κἀποιας εὐφροσύνης ἡδονῆ, κἀποιας γεύσεως ἀπολαύσει, ὁ ἄλλος τοῖς πιστοῖς, πὸ πὸ ἀσθητὴ γινότανε, ἐκίνετε τίς ἡμέρες!...

Πάσσα, Λαμπρῆ, Ἀνάστασις Θεοῦ!

Ανοίξτε, ἀγῆ, κολυβοῦνε πὸν μοσχολοῦζον, ἀγῆνα πὸν φοδοκοκκινοῦν στὴ σουβλί τος, σταῦτοντας ἀπάνω στὴ φοιτὰ καὶ ἀναδιδόντας τὴν κνίσια τὴν θεαρεστή, Μαγειρίτσοε πὸν χοχλιαζόζονε, μοσχολοῦνε ἄνιθου, τὸ ἀπολαυστικὸ παλάσιμα τοῦ ἀγροκόμματος, τὰ σικροτάκια πὸν εγορηγονται, πατημένα στ' ἀλάτι καὶ στὸ πτέρυ, ἀπάνω στὴν ἀνθησαία, πὸν ἀνασταίνονε δεχονάγε τοῖς θεοῖς, ἀλλὰ καὶ πεθαμένους!...

Ἔτσι ἐνόηται ἡ γιορτῆ! Ἔτσι ἀσθάνεται ὁ Χριστιανὸς Ἀνάστασις! Ἔτσι ἐφορτίζεται ἀπὸ τὸ μεγάλο τὸ μυστήριον μᾶς θεοῦς ἀπερτάτης.

...Ἀγαλλιάσόμεθα λοιπὸν καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Τὸ λέει, βλεπετε, καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ ψέφει α' ὅλη του τὴ δύναμι ὁ Στέργιος ὁ Γουλιώδης, ὁ ἀιμορροῦς ψάλτης τοῦ νουοῦ.

Ἄλλα καὶ ἂν ὅσοι ἐπιληθοῦν ἀγαλλιάσονται καὶ μετῶν τῆς Λαμπρῆς, πὸς νὰ εὐφρανθῇ καὶ τοῦτος ὁ κτορῶς, καὶ πὸς νὰ μετῶσῃ τῆς Θεοῖας Ἀναστασίας, ἀφοῦ ἡ Στέργεια, ἡ γυναῖκα του, δὲν γροῦζε νὰ φτιάξῃ μαγειρίτσα!...

Καλὴ γυναῖκα, πιστορικῆ, σεμνὴ καὶ δουλεντάρα. Ἀπὸ τίς χαρμῆς ἐσπροντοτανε κ' ἐτοιμάζε τὸ σπίτι. Νεῖζε κανέτι πὸς κάπνε με τεντζερόδεε, στάνιες, βοῦρσοε καὶ σαρωμάτια, καπάκια καὶ καζάνια, περοῖτεε κ' ἀνιθίνε, νερα καὶ μαγειροῦρηονε, στρώματα καὶ στρωσιάδια, καὶ τελειμένη τὸ βράδυ πῆγνανε κ' ἔπεφτε κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς, γερόταν μὰ κολυβοῦρα, σὲν γατίτσα, καὶ ζητοῦσε θέρη καὶ ξεκοροῖσι στὸν ἴσιου καὶ στὴν ἀγκυλιὰ του!...

Ἔτσι ἡ γυναῖκα, πιστορικῆ, σεμνὴ καὶ δουλεντάρα. Ἀπὸ τίς χαρμῆς ἐσπροντοτανε κ' ἐτοιμάζε τὸ σπίτι. Νεῖζε κανέτι πὸς κάπνε με τεντζερόδεε, στάνιες, βοῦρσοε καὶ σαρωμάτια, καπάκια καὶ καζάνια, περοῖτεε κ' ἀνιθίνε, νερα καὶ μαγειροῦρηονε, στρώματα καὶ στρωσιάδια, καὶ τελειμένη τὸ βράδυ πῆγνανε κ' ἔπεφτε κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς, γερόταν μὰ κολυβοῦρα, σὲν γατίτσα, καὶ ζητοῦσε θέρη καὶ ξεκοροῖσι στὸν ἴσιου καὶ στὴν ἀγκυλιὰ του!...

Ἡ Ἀνάστασις ἐξήρχη ἐν δόξῃ καὶ πομπῇ.

(Παροχλινὸ διήγημα)

νε κα' αὐτὸς ψάλτης ἐκεῖ, στὴς Σαμαράδας τὸ χωριό, καὶ ψέφει καὶ δοξάζει, ἀλλὰ μόνον γὰ πὸς ἄλλους, δουτεχῶς!...

Δεῦτε λόμα, πῶμεν καινόν!...

Πὸς νὰ πῇ ὅσοι καὶ πὸς νὰ καταπῇ, ἔστο καὶ μὴ γουλιὰ, χωρὶς μεζέ, πὸς νὰ ρουφῆσῃ ἡδονικά καὶ ξεδιαφαστικά τὸ πρῶτο τὸ ποτήρι, ἀπὸ κωκανέλι με τὸ πρῶτο μπουζουμὰ τῆς μαγειρίτσοε, εὐχόμενος βαθεῖά ἀπὸ τὴν ψυχῆ του κα' ἀπὸ τῆς κολιάς του τὰ κατὰβατα:

—Χριστὸς Ἀνάστη, Σαμαράδῃ! Πὸς νὰ πῇ τὸ κωκανέλι καὶ πὸς νὰ εὐχρηθῇ, με δουσιμμένο τὸ λαοῦγγι, πὸν ἡ Σαμαράδῃ τοῦ ἐφτιασε τίς σκοτιοῦς νερόβρωστεε με μᾶντινὸ!...

Μωρὸ Ἕλληνας εἶστε σεις ὁ Πόντιος; φωνάζει ὁ δούτοχος.

Ἕλληνας, κα' Ἕλληνας πρῶτης τάξεως, ἀποκρινεται ἡ γυναῖκα του.

—Τότε πὸς δὲν ξέρετε νὰ φτιάξετε τὸ Πάσσα μαγειρίτσα!...

Καὶ πῆρε ἄλλεε σκοτιοῦς ὁ Στέργιος, ἐντόσθια, φανάδια, κ.τ.λ. κ.τ.λ...

Αὐτὰ σεφριτότανε τότε στὴν ἐκκλησιὰ ποῦφνελε, χωρτόντας ἴσο με τὸ δάχτυλό του, τίς Κωταβασίεε, τίς προφητεῖεε καὶ τοῖς χαρμῶσινους ψαλιμοῖς:

Πλοῦσοι καὶ πένη (τεε), μετ' ἀλλήλων χορῶσαστε νηστεύσαστε καὶ μὴ νηστεύσαστε εὐφρανθῆτε σημερον.

Ἡ τράπεζα γεμει, ὁ μῦσχος πολυῖς, ἠρδεῖς ἐξέλει πεινῶν!...

Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου!...

Τὰ ελεγε ἀγοράσωνε δια, εἶπατε ὁ Στέργιος, σηκώτα, νεφροῖς, γλυκάδια, ἄντρα, φρέσκα κομμωδάσια, λεμόνια, ἀγῆ, δια ἐν τάξει. Ὅτι εἶνε ἀνάγκη καὶ χορεῖσεται νὰ γίνῃ τελεία μὰ μαγειρίτσα. Καὶ εἶπε τῆς Σαμαράδῃς:

—Θὰ τὰ γροῖσεε πρῶτα τὰ ἄντρα καὶ θὰ τὰ πλῆνεε με λεμόνια, ὅσοιου νὰ ἀπορῶσιν καὶ νὰ γίνονε κωκ, καὶ θὰ τὰ δέσειε με τὸ ἄντρο, σὲν νὰ ἦτανε μπουζουκέτο!...

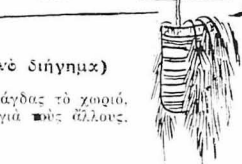
—Θεῖ

σὲν τὸ γάλα. Ἔπειτα θὰ κόψῃ κομμάτια δια τὰ ἐντόσθια, στενωμάκια, καὶ θὰ τὰ δέσειε με τὸ ἄντρο, σὲν νὰ ἦτανε μπουζουκέτο!...

—Ἄκουσα. —Τί σοῦ εἶπα; —Θὰ τὰ πλῆνω δια με λεμόνια κ' ἔπειτα θὰ πάρω καὶ λίγο γάλα, νὰ τὸ βάλω μεσ' τὸ ἄντρο, γὰ ν' ἀσπρίσῃ...

—Ὁχι, μωρὸ χριστιανῆ μου, —ἄχ, μωρὸ Ἰασονίδῃ, τί μοῦ εἶπασε!... —Θὰ τὰ κοπανήσῃ, ἀνθές, ἢ ἂν δὲν θές, θὰ τὰ κόψῃε δια κομμωδίτσοε, θὰ τὰ δέσειε με τὸ ἄντρο, ἔπειτα θὰ κόψῃε τὰ κομμωδάσια καὶ θὰ τὰ βάλῃε δια μεσὸν νὰ βροῦσῃ με τὸν ἄνδρο!...

Ἀὐτῇ ἡ ἡμέρα ἢν εὐφραίνεν ὁ Κύριος!... Ὡ διαβόλε!

—Σαμαράδῃ! Μὲ τρία μὰ τσα ἄνιθο!...

Καλὴ καὶ δουλεντάρα...

—Πῆγνανε γρηγορα νὰ πῆς τῆς Σαμαράδῃς...

